

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **S. K.**, narozený dne xx. xx. xxxx
státní příslušností xxx
zastoupený Mgr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2019 č. j. XX

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce ve své žalobě uvádí, že dle jeho názoru je napadané rozhodnutí nezákonné, a to z pohledu vypořádání se s § 14 a § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona, neboť bagatelizuje žalobcem uplatněnou argumentaci do té úrovně, kdy uvádí, že žadatel (žalobce) formálním doznáním se k trestné činnosti rezignoval na možnost brojit proti smyšlenému obvinění, přičemž důsledky z toho plynoucí neshledává jako azylově relevantní. Při své výpovědi popsal svou úlohu při zprostředkování vyřízení podkladů pro podání vízové žádosti, včetně dělby obdržených finančních prostředků. Dále poukazuje na neutěšenou situaci v domovském státě, žalobce je občanem Uzbekistánu, který je v indexu HDI na 102. místě na světě. Žalobce uvádí, že se ocitl v situaci, kdy bez svého zavinění čelil zodpovědnosti za

neúspěch pobytových žádostí, s jejichž zpracováním vypomáhal, a to skrze trestní řízení, které se zpočátku vyvíjelo v jeho prospěch, neboť bylo odloženo, avšak později v něm intervenovala Státní národní bezpečnost, což vedlo k obvinění žalobce, ke kterému se žalobce doznal toliko pod nátlakem, s cílem dosažení lepšího trestu. Vzniklá škoda představuje v Uzbekistánu zcela astronomickou částku, a proto žalobce pozval svoji manželku do České republiky, aby zde mohla pracovat a společně tak mohli umořit vzniklý dluh. V této souvislosti se žalobce ohrazuje proti tomu, aby byl stavěn do role ekonomického migranta, neboť jeho finanční zájmy nevyplývají z touhy po vlastním prospěchu, nýbrž z nutnosti umoření dluhu, kdy v opačném případě mu hrozí další navazující postih v domovském státě, a to ve formě jeho uvěznění. Žalobce se tedy domnívá, že nevyhovění žádosti je v rozporu s § 14 zákona, neboť jej staví do situace, která jej přímo ohrožuje na životě a jeho důstojnosti, v čemž dále spatřuje důvody dle § 14a odst. 2 písm. b) a c). Podklady obstarané pro vydání rozhodnutí se dle žalobce nevypořádávají s otázkou stavu uzbeckého vězeňství a porušování lidských práv, přičemž dílčí úspěchy v podobě propuštění některých politických vězňů nemají souvislost s životní situací žalobce, do které aktivně vstoupila a vstupuje tamní SNB. Dle názoru žalobce pak správní orgán porušil § 68 odst. 3 správního řádu, pokud se nevypořádal s jeho námitkou týkající se neaktuálnosti obstaraných podkladů pro vydání rozhodnutí, a založil tak své rozhodnutí na podkladech z roku 2018, které nekorespondují se skutečným stavem věci dle § 3 správního řádu. Na závěr své žaloby uvádí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí se nevypořádává s otázkou důvěryhodnosti prezentovaného azylového příběhu a jeho domnělou irelevancí dovozuje toliko z nevyužití opravných prostředků v rámci trestního řízení a načasování podání žádosti, byť je z výpovědi žalobce patrné, že pokud v minulosti disponoval legálním pobytovým oprávněním k životu na území ČR, tak nebyl motivován k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a pokud ji podává až pod tíhou hrozícího vycestování, tak je tento postup přípustný, stejně tak jako snaha o legalizaci pobytu, neboť ta vyvěrá z legitimních obav souvisejících s hrozbou uvěznění pro smyšlený skutek, a následného útlaču ve výkonu trestu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření konstatuje, že považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. Žaloba brojí proti nesprávnému posouzení žalobcovy obavy z uvěznění v případě návratu do vlasti v souvislosti s jeho dosud nesplněnou povinností uhradit škodu, která mu byla soudně stanovena v rámci odsouzení za podvod při zprostředkování práce, k níž se sice pod nátlakem přiznal, ale údajně ji nespáchal. Žalobní námitky jsou dle žalovaného v rovině nesouhlasu s obsahem napadeného rozhodnutí bez jakéhokoliv hmotněprávního přesahu, setrvávají na opakování toho, co žalobce již sděloval v průběhu správního řízení, přestože se správní orgán se všemi tvrzeními žalobce podrobně vypořádal. Žalovaný očekával podložený názor žalobce zdůvodňující, který závěr či úvaha žalovaného nejsou správné, ve svém vyjádření k žalobním námitkám odkazuje na napadené rozhodnutí. Žalovaný vzhledem k výše uvedenému shrnuje, že neshledává obsah žalobních námitek způsobilý k zpochybnění jím vyslovených závěrů. Správní rozhodnutí považuje za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné, netrpící vadami vytýkanými v žalobě. Navrhuje žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvou týdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 13. 11. 2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je uzbecké národnosti, dorozumí se rusky, uzbecky a tádžicky. Vyznává islám, není politicky aktivní. Žalobce je ženatý, má čtyři děti, jeho manželka žije v České republice a děti žijí v Uzbekistánu. Do České republiky přicestoval dne 4. 5. 2017 letecky přes Lotyšsko. Je zdravý. O mezinárodní ochranu požádal, protože ve své vlasti pomáhal vyřizovat víza k pobytu v České republice. Jelikož však některým lidem nebyla víza udělena, podali tito na žalobce trestní oznámení. Dle jeho názoru je toto důvodem, proč mu hrozí v Uzbekistánu uvěznění.
7. Při pohovoru dne 16. 11. 2018 dále sdělil, že ve vlasti žil ve společné domácnosti s manželkou a dětmi. Kromě dětí, které v Uzbekistánu žijí v domě žalobce, má tento také bratra a tři sestry. Opustit Uzbekistán se dotýčný rozhodl koncem února roku 2017. Dle svého tvrzení chtěl jet do České republiky, neboť zde od roku 2005 do roku 2012 pobýval, pracoval zde v továrně v Praze. Lotyšské vízum si žalobce vyřídil proto, že jeho vyřízení bylo rychlejší než u víza českého, a potvrdil, že s obstaráním víza ani s vycestováním neměl problémy. Peníze na cestu si zapůjčil od svého bratra a vysvětlil, že indické vízum si obstaral, protože mu to bylo doporučeno, ale v Indii nikdy nebyl. Dále sdělil, že mu byla uložena povinnost vycestovat do 16. 11. 2018. V České republice pracoval žalobce neoficiálně na stavbách, ale od července 2018 měl podanou žádost o vydání zaměstnanecké karty, o té však nebylo v době pohovoru rozhodnuto, a tak aby nemusel odcestovat, požádal, na radu svého advokáta, o mezinárodní ochranu. Dále vysvětlil své tvrzení ohledně hrozícího uvěznění ve vlasti, vše podle tvrzení žalobce odstartovalo koncem září roku 2016, kdy k němu domů začali chodit různí lidé a obraceli se na něj s žádostí o pomoc s vyřízením víz do České republiky, protože měl s pobytem na území republiky v letech 2005 až 2012 zkušenosti. Služba spočívala v pomoci občanům Uzbekistánu se zajištěním kontaktů v České republice, žádosti na velvyslanectví v Taškentu však podávali sami. Jednalo se o společnosti XXX s.r.o, XXX s.r.o, a XXX s.r.o, s uvedenými firmami byl ve spojení prostřednictvím e-mailové komunikace. Činnost žalobce spočívala dle jeho vyjádření pouze v předání kontaktů a v pomoci se zpracováním žádostí, takto pomáhal se zprostředkováním ve dvaceti případech. Na žalobce podali koncem září 2016 žalobu tři osoby pro podvod, přičemž uvedly, že je připravil o peníze. Celkem se mělo jednat o částku přibližně 6 600 amerických dolarů, žalobce celou situaci rozporoval a následně vysvětlil a písemně doložil, že žádné peníze nepřevzal. Správní orgán dle tvrzení žalobce vyšetřování ukončil s tím, že se trestný čin nestal, ale následně převzala vyšetřování Služba národní bezpečnosti, pro kterou byly důkazy nedostačující. V obnoveném řízení bylo vyslechnuto všech dvacet osob, kterým žalobce pomáhal se zprostředkováním žádostí o vízum. Část těchto osob začala následně tvrdit, že i oni dali za zprostředkování žádosti peníze, celkově tedy vznikla škoda ve výši dvacet tisíc amerických dolarů. Žalobci bylo dle jeho tvrzení sděleno, že pokud se k výše uvedené trestné činnosti nepřizná, bude obviněn z organizovaného zločinu, a tak se tedy po poradě s advokátem přiznal. Rozsudek soudu byl žalobci sdělen pouze ústně, a proto ho nemůže doložit. Na dotaz, jak danou událost dále řešil, odpověděl, že ztratil víru ve spravedlnost, a tak se rozhodl z vlasti vycestovat, potvrdil také, že se proti rozsudku neodvolal, ani se na nikoho neobrátil s žádostí o pomoc. Na otázku, proč nepožádal o mezinárodní ochranu hned poté, co dne 4. 5. 2017 do České republiky přicestoval, žalobce objasnil, že zde měl vízum strpění a také možnost si vyřídit

zaměstnaneckou kartu a pracovat na území republiky, proto tak v dané době neučinil. Uvedl také, že v Uzbekistánu neměl jiné potíže než výše uvedené, v případě návratu do vlasti se obává až osmi let vězení za podvod. Žádné další skutečnosti na podporu svých tvrzení nesdělil ani nedoložil žádné doklady, dokumenty či jiné materiály.

8. Součástí správního spisu je rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 19. 8. 2019, vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 3. 1. 2019, protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 14. 12. 2018, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 2. 2018 – Výroční zpráva Human Rights Watch 2018, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 2. 2018 – Výroční zpráva Amnesty International 2018, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 21. 5. 2018 – Svoboda ve světě 2018 – Uzbekistán, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 5. 2018 – Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2017, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 11. 2018 – Informace MZV ČR, č. j. 119896/2017-LPTP, ze dne 22. listopadu 2017, k č. j. MV.1252243/OAM-2017, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 5. 2018 – Bezpečnostní a politická situace v zemi, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování cizince ze dne 13. 3. 2018, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 11. 2018.
9. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Dle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 14. 12. 2018 se žalobce seznámil s obsahem podkladů a ponechal si možnost doplnit podklady a vyjádřit se ke zdrojům informací a způsobu jejich využití. Ve svém vyjádření ze dne 3. 1. 2019 žalobce uvedl, že použité informace nejsou aktuální nebo přímo nesouvisí s jeho případem. Rozhodnutím ze dne 19. 8. 201 č. j. OAM-968/ZA-ZA11-P15-2018 žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12–14 b zákona o azylu neuděluje.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
 11. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
 12. Podle ust. § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
 13. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

14. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu za *vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
15. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v Uzbekistánu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Ve správním spisu se nachází též závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince pořízené pro účely řízení o správním vyhoštění, které bylo s žalobcem vedeno. Soud je přesvědčen o tom, že žalovaný postupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu.
16. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem tvrzením žalobce učiněným v průběhu správního řízení. Ze sdělení žalobce plyne, že motivem k opuštění vlasti byly dluhy, které tam měl, a potíže s věřiteli, neboť tyto dluhy nebyl schopen splácet a je zde reálná hrozba trestního stíhání. Do České republiky pak přicestoval hlavně z toho důvodu, aby zde vydělal finanční prostředky na splácení dluhů a na obživu své rodiny. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce opustil svou vlast z ekonomických důvodů. Ekonomické potíže v zemi původu však nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Městský soud v Praze odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v usnesení ze dne 27. 5. 2020 č. j. 2 Azs 8/2019-35 konstatoval: *„Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemohou být ekonomické důvody. Institut azylu tedy nemůže být nástrojem k řešení nepříznivé ekonomické situace žadatele či jeho rodiny. (viz např. rozsudky ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, či ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65).“* Soud podotýká, že špatná ekonomická situace v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu dopadá stejně na všechny občany a není důvodem pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany.
17. Pokud jde o námitku žalobce, že byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, s čímž se žalovaný nevypořádal dostatečně, Městský soud v Praze v první řadě poznamenává, že obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními*

výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

18. Zdejší soud dále uvádí, že žalovaný se na str. 9 napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení humanitárního azylu. V této souvislosti se zabýval jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situací, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Konstatoval, že žalobce má ve vlasti vybudované zázemí. Je dospělou, plně svéprávnou osobou, která byla a je schopna si zajistit prostředky na své životní potřeby prací. V Uzbekistánu má veškeré potřebné zázemím včetně vlastního rodinného domu, a v případě potřeby i rodinné příslušníky, na něž se může v případě návratu do vlasti obrátit. Žalovaný tak neshledal takové skutečnosti, na základě kterých by bylo namíste žalobci udělit humanitární azyl. Soud se s hodnocením učiněným žalovaným ztotožňuje a považuje ho za dostatečné. V daném případě nebyl dle Městského soudu v Praze naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Žalovaný tak nepřekročil meze správního uvážení, ani ho nezneužil.
19. K námitce žalobce ohledně stavu uzbeckého vězeňství a lidských práv zdejší soud uvádí, že výroční zpráva Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 o Uzbekistánu je součástí správního spisu, žalovaný z ní vycházel při svém rozhodování o žádosti žalobce. Z této zprávy vyplývá, že došlo ke zmírnění některých opatření omezujících lidská práva a základní svobody, byla přijata řada politických a ekonomických reforem, došlo i k propuštění několika osob, které si odpykávaly tresty odnětí svobody za politicky motivovaná obvinění, přesto země vykazuje množství nedostatků v oblasti dodržování lidských práv a základních svobod. Žalovaný dostatečně popsal situaci v zemi žalobcova původu na str. 5, 9, 10 a 11 napadeného rozhodnutí, kde odkazuje na konkrétní dokumenty obsažené ve správním spise. Soud v této souvislosti poukazuje na to, že skutečnost, že Uzbekistán je zemí s nižší mírou demokracie (k tomu lze doplnit i nízký standard dodržování lidských práv), není sama o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005 č. j. 3 Azs 303/2004-79).
20. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabýval i tím, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu (srov. str. 11 až 14 napadeného rozhodnutí). Pokud jde o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že uzbecký právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, poznamenal, že žalobce neměl ve vlasti žádné problémy s uzbeckými státními orgány či bezpečnostními složkami v míře odpovídající mučení či nelidskému zacházení či trestání, neuvedl ani žádné jiné skutečnosti, dokazující, že konkrétně jemu v případě návratu do vlasti reálně hrozilo v současné době přímé a bezprostřední nebezpečí takového jednání ze strany státních orgánů země. Ze shromážděných zpráv o situaci v Uzbekistánu nelze předpokládat, že by byl žalobce po návratu do vlasti za svůj pobyt

v zahraničí jakkoliv postihován či ohrožen nebezpečím vážné újmy. V Uzbekistánu neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce ohrozit na životě či lidské důstojnosti, žalovaný tak neshledal důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný nedospěl k závěru, že by případné vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu]. Zdejší soud se s tímto posouzením ztotožňuje a odkazuje na něj.

21. Městský soud v Praze považuje s ohledem na okolnosti případu za zřejmé, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s cílem legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Soud tak souhlasí s žalovaným, že žádost žalobce lze označit za účelovou. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: *„Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 – 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 – 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69.“*
22. Zdejší soud uzavírá, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. srpna 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně